

ברוך נאדל: לאלכסנדר פו

בְּשֶׁהֵייתִי יֶלֶד, הוּא בָּא לְבַקֵּר
יָשָׁב שֶׁתְּקַן גְּבוּהַ, וְאָמַא נְתַנָּה לוֹ תַּה.
תַּה וְלָחֶם, כְּמוֹ שְׁצַרְיָךְ, כְּמוֹ אַנְשִׁים רוֹסִים,
כְּשֵׁאִין לָהֶם יוֹתֵר, כִּי הָאָרֶץ חֲמָה וְחֲמָסִין.
אָרֶץ כְּנָעוֹן, קָרָא מֵהַגֵּיר, אָרֶץ צִיָּה וְאֶקְדָּח.
וְאֲנִי הֵייתִי כָּל-כֶּף קָטָן, וְהוּא כָּל-כֶּף גְּבוּהַ.

אַחֲר־כֶּף יִשְׁבְּנוּ בַּכֶּפֶר מוֹל הָהָר
וְהוּא בָּא, כְּתַמִּיד חוֹר וְגְבוּהַ.
בְּעָרֵב קָרָא שִׁירִים מֵהַגֵּיר
וּבְלִילָה יַחֲלֵל לְקַדָּח.
וְכֹאשֶׁר גִּדְלִיתִי, הִלְכֹתִי לְעִיר, וְאֶפְלוּ כְּתַבְתִּי עַל גֵּיר.
וְכֹל שֶׁקְרָאתִי קְדוּשׁ הוּא נֶאֱמָר וְאֶרֶר.

אָבֵל הוּא לְמַדְנֵי חֲכָמַת הַבְּקָבוֹק וְכֹסֶל הַכּוֹס וְתַמַּת הַגְּבִיעַ,
לֹא לַעֲשׂוֹת אֶת שְׁמוֹתָר, לְלַכֵּת – וְלֹא לְהַגִּיעַ.
לְאַהֲבַת לַעֲת מְצוּא וְלִשְׁנוּא תַמִּיד, כִּיאוֹת.
וְרַק אֵף פַּעַם לֹא הִצְלִיחַ לְהִיּוֹת אִישׁ פְּשוּט

עד ליל

זה לא כה גורא כפי שגראָה תחלה.

בין כך בימין לכתב.
בימין לאכל, לשחות, לאהב.

רבים בכפרי חסרים שתי ידיים
ולי ימין שכלה שרירים -
אפלו בני גאה בה.

מה קשה?
קשה לעלעל בספר, לאחז במעדר -
מלאכות שאפשר בלעדיהן.

אלא מה?
בחלומי זיעה קרה תכסני:
אולי שכנה נשמתי בנרועי השמאלית,
ועמה נגדעה,

עת נפלו שבא וכשדים ורוח גדולה?
אז אני שב מהר בימין לכתב,
בימין לאכל, לשחות, לאהב -
עד בוא הליל.